

حمید امیری

مهندس حمید امیری در سال ۱۳۳۳ خورشیدی در شهر محلات دیده بجهان گشود او و دو برادر دیگرش ، مادر زاد ناشنوا بودند وی تا سن ده سالگی در زادگاهش بسر می برد، مادر بدلیل نبودن مدرسه خاص آموزش ناشنوایان شوهر را که کارمند دولت بود و معتقد به اینکه فرزندان ناشنوایش نمی توانند موفقیت تحصیلی کسب نمایند در محلات تنها گذاشته و باتفاق کودکانش به تهران مهاجرت می نماید، حمید را بمدرسه باغچه بان می فرستند در یازده سالگی کلاس اول را می گذرانند و از آن پس، در طول سه سال شش کلاس را طی می کند، و به هنرستان عالی تهران راه می یابد. رئیس هنرستان از خانواده تعهد می گیرد چنانچه حمید نتواند درس بخواند حق اخراج او را داشته باشد.

او سرافراز از مبارزه پایان ناپذیر علیه نقص عضو و جهل و بی سوادى ، به تمام کسانیکه نقصیه بدنی را مانعی برای پیشرفتهای تحصیلی و موقعیتهای اجتماعی می دانند ثابت نمود که می شود در سایه همت و پشتکار، از همسالان شنوای خود نیز پیشی گرفت و به رغم کارشکنیهای پدر و بعضی از مسئولین آموزشی وقت به مدارج تحصیلی عالی نیز دست آزد.

وی در سال ۱۳۶۵ موفق به اخذ درجه مهندسی عمران از دانشگاه علم و صنعت تهران گردید و در وزارت نفت مشغول خدمت شد. و علاوه بر آن از مهندسین مورد اعتماد و صاحب امضاء شهرداری پایتخت شد.

حمید علاقه وافری نیز به امر ورزش دارد و دروازه بان تیم ملی فوتبال کروالهای ایران

می باشد. بدیهی است حمایت‌های بی دریغ (خانم فاطمه سروش) مادر حمید که با وجود آوردن محیط امن و تشویق و تعقیب مسائل تربیتی و آموزشی و همکاری بیش از حد معمول بین او و مدرسه سبب شد که از حمید افسرده و گوشه گیر فردی متمر ثمر برای جامعه حاصل آورد. امید است سرگذشت آقای امیری سرمشقی زنده برای جامعه ناشنویان ایران و اولیای محترم و صبور این قبیل کودکان باشد.^(۱)

۱- چهره های برگزیده (گروه ورزش روزنامه کیهان) و مصاحبه با خانم سروش.